

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 57 0 Ps 006645 15 Rev 2
Banja Luka, 21.3.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Rose Obradović, kao predsjednika vijeća, Darka Osmića i Biljane Tomić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GP 20. O. d.o.o. B. u stečaju, zastupan po Advokatskoj firmi S. iz B., te umješača na strani tužitelja Ž.Lj. iz P., Ul..., zastupan po punomoćniku V.Lj., advokatu iz P. i umješača M.V., M.V.1 i M.V.2 iz B., svi zastupani po punomoćniku R.P., advokatu iz B., protiv tužene Stambene zadruge B. iz B., zastupane po punomoćniku Č.Đ., advokatu iz B., te umješača na strani tužene T.T. d.o.o. A., zastupan po direktoru M.M. iz B., radi ispunjenja ugovora, odlučujući o revizijama tužitelja, tužene, umješača na strani tužitelja Ž.Lj. i umješača na strani tužene T.T. d.o.o. izjavljenim protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 14 Pž 3 od 21.5.2015. godine, na sjednici održanoj 21.3.2016. godine donio je

PRESUDU

Revizija tužene SZ B. i revizija umješača na strani tužene T.T. d.o.o. A. se usvajaju, presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 14 Pž 3 od 21.5.2015. godine se preinačava tako da se žalbe tužene i umješača na strani tužene izjavljene protiv prvostepene presude Okružnog privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 10 Ps 2 od 18.9.2012. godine uvažavaju i ta presuda preinačava tako da se tužbeni zahtjev odbija u cjelosti.

Revizija tužitelja GP 20. O. d.o.o. B. u stečaju se odbija.

Revizija umješača na strani tužitelja Ž.Lj. se odbacuje.

Obavezuje se tužitelj GP 20. O. d.o.o. B. u stečaju da tuženoj SZ B. naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 84.015,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 10 Ps 2 od 18.9.2012. godine obavezana je tužena SZ B. iz B. da tužitelju GP 20. O. d.o.o. B. - u stečaju, na ime duga isplati iznos od 1.575.547,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.12.2001. godine kao dana kada je obaveza dospjela do isplate, te da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 85.480,80 KM, kao i umješaču na strani tužitelja Ž.Lj. iznos od 64.625,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate i u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Odbijen je prigovor prebijanja tuženog prema tužitelju za iznos od 1.633.579,79 KM kao i za iznos od 5.035.630,40 KM, odnosno da se izvrši prebijanje navedenih iznosa sa obavezom tužene prema tužitelju za utvrđenu vrijednost radova, a koju visinu utvrdi sud.

Obavezana je tužena da tužitelju i umješraču Ž.Lj. na ime troškova postupka isplati iznose i to tužitelju iznos od 85.480,80 KM i umješraču Ž.Lj. iznos od 64.625,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 14 Pž 3 od 21.5.2015. godine žalbe tužene i umješrača na strani tužene su djelimično uvažene, prvostepena presuda u pobijanom obavezujućem dijelu (stav 1. i 3. izreke), preinačena na način da je tužena obavezana da tužitelju umjesto iznosa od 1.575.547,33 KM isplati iznos od 486.701,03 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.12.2001. godine do isplate, te da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 35.453,00 KM, a umješraču na strani tužitelja Ž.Lj. iznos od 20.615,00 KM, te umješračima M.V., M.V.1 i M.V.2 iznos od 2.500,00 KM.

Odbijen je tužitelj i umješrač na strani tužitelja Ž.Lj. sa zahtjevom za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa.

Obavezan je tužitelj da tuženoj naknadi troškove sastava žalbe u iznosu od 3.027,40 KM, dok je preko dosuđenog iznosa zahtjev tužene odbijen.

Ranijom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 006645 12 Pž 2 od 17.9.2013. godine žalbe tužene i umješrača na strani tužene su odbijene u dijelu koji se odnosi na odluku o prigovoru prebijanja, koja odluka nije pobijana revizijom tako da je postala pravosnažna donošenjem navedene drugostepene presude i nije predmet preispitivanja u ovom revizijskom postupku.

Blagovremenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako da se žalbe tužene i umješrača na njenoj strani izjavljene protiv prvostepene presude odbiju i prvostepena presuda potvrdi ili da se revizija usvoji, drugostepena presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Drugostepenu presudu pobija i umješrač na strani tužitelja Ž.Lj. zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako što će se žalbe tužene i umješrača na njenoj strani odbiti i prvostepena presuda potvrditi.

U odvojenim odgovorima na reviziju tužitelja i umješrača na njegovoj strani, tužena i umješrač na njenoj strani osporavaju sve navode revizije i predlažu da se revizija odbije.

Odvojenim revizijama drugostepenu presudu pobijaju i tužena, te umješrač na njenoj strani zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizije usvoje i pobijana presuda preinači na taj način da se tužbeni zahtjev u cjelosti odbije ili da se revizije usvoje, pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj i umješači na njegovoj strani nisu podnijeli odgovor na revizije tužene i umješača na njenoj strani.

Revizija umješača na strani tužitelja Ž.Lj. nije blagovremena.

Predmetni parnični postupak vođen je po odredbama glave XXIX a), odnosno odredbama članova 433. a) do 433. d) Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 -u daljem tekstu: ZPP), kojim je regulisan postupak u privrednim sporovima.

Odredbom člana 237. stav 1. ZPP propisano je da stranke mogu izjaviti reviziju protiv pravosnažnih presuda donesenih u drugom stepenu u roku od 30 dana od dana dostavljanja drugostepene presude, *a u privrednim sporovima u roku od 15 dana.*

Ovi rokovi za izjavljivanje revizije imaju se primijeniti i na umješače, u smislu odredbe člana 371. stav 1. ZPP.

U konkretnoj situaciji, prema kopiji dostavnice u spisu, punomoćnik umješača na strani tužitelja, advokat V.Lj. primio je drugostepenu presudu dana 07.10.2015. godine, što znači da je zadnji dan za predaju revizije sudu ili preporučeno poštom bio 22.10.2015. godine.

Prema potvrdi prijema dokumenta prvostepenog suda, revizija je predata tom sudu 23.10.2015. godine (petak), što znači da je revizija umješača Ž.Lj. izjavljena izvan roka za reviziju propisanog odredbom člana 237. stav 1. ZPP, zbog čega je o reviziji umješača na strani tužitelja odlučeno kao u izreci temeljem odredbe člana 247. stav 1. tog zakona.

Revizije tužene SZ B. i umješača na njenoj strani T.T. d.o.o. A. su osnovane, dok revizija tužitelja GP 20. O. d.o.o. B. u stečaju nije osnovana.

Predmet odlučivanja u ovom parničnom postupku je zahtjev tužitelja da mu tužena na ime duga iz ugovora o zajedničkoj izgradnji stanova, poslovnih prostora i garaža zaključenih 05.02.2001. godine, 03.5.1999. godine (sedam ugovora) i 12.4.2001. godine isplati iznos od 1.575.547,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.12.2001. godine do isplate, uz zahtjev za naknadu troškova postupka.

Raspravljajući o ovako postavljenom tužbenom zahtjevu prvostepeni sud je utvrdio: da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu po osnovu sedam ugovora o zajedničkoj izgradnji stanova, lokala i podzemnih garaža od 03.5.1999. godine, ugovora od 05.02.2001. godine i ugovora od 12.4.2001. godine; da je predmetnim ugovorima ugovorena izgradnja poslovnih prostora, garaža i stanova za prodaju na tržištu; da je navedenim ugovorima definisana cijena izgradnje kao predračunska cijena; da omjer troškova učesnika u izgradnji iznosi 60:40% u korist tužitelja; da će se u istom omjeru vršiti raspodjela naplaćenih sredstava po prodaji izgrađenih objekata; da prodaju i naplatu objekata vrši tužena; da tužena izmiruje svoj procentualni dio srazmjerno naplati, a preostali dio novca se isplaćuje izvođaču; da će se svakog prvog radnog dana u mjesecu izvršiti međusobna potraživanja i eventualna korekcija ugovora; da je tužitelj obavljao građevinske radove, a tužena plaćala radove novcem i u građevinskom materijalu po ispostavljenim situacijama; da je tužitelj krajem 2001. godine napustio gradilišta i da je radove okončalo preduzeće T.T. d.o.o. iz A. (umješač na strani tuženog) i da je tužena za završetak radova platila iznos od 3.200.300,65 KM; da je do momenta napuštanja gradilišta od strane tužitelja, tužena tužitelju u novcu i materijalu isplatila iznos od 6.669.540,28 KM i po

ugovoru o ustupanju potraživanja iznos od 1.396.465,15 KM; da su ugovor o ustupanju potraživanja potpisali dana 08.02.2002. godine preduzeće T.T. d.o.o. iz A. kao ustupilac potraživanja, tužitelj kao dužnik i tužena kao prijemnik potraživanja u iznosu od 2.462.127,90 KM; da je tužena knjižila u svojim poslovnim knjigama dug tuženog prema navedenom ugovoru o ustupanju duga tek 2008. godine i na iznos od 1.396.465,15 KM; da je tužitelj tuženoj ispostavio situacije za izvršene građevinske radove na iznos od 8.574.987,50 KM, a da je do tog momenta od strane tužene tužitelju plaćen iznos od 6.999.440,18 KM; da tužena nije reklamirala ispostavljene situacije iako sve nisu potpisane od strane predstavnika tužene niti od strane nadzornog organa, te da razlika između situiranog (fakturisanog) i plaćenog iznosa iznosi 1.575.547,33 KM.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je nalazeći da predmetni ugovori zaključen između parničnih stranaka praktično predstavljaju ugovore o građenju, da je napuštanjem gradilišta od strane tužitelja došlo do raskida tih ugovora, da tuženi nije tužitelju kao izvođaču radova izmirio sva potraživanja po ispostavljenim i nespornim situacijama, nalazeći da ugovor o ustupanju potraživanja i preuzimanja duga zaključen 08.02.2002. godine između T.T. d.o.o. A., tužitelja i tuženog ne predstavlja validan dokument koji dokazuje izmirenje duga tuženog prema tužitelju, te pozivajući se na nalaz vještaka finansijske struke S.M. u dijelu kojim nije obuhvatio ovaj ugovor kao dokaz plaćanja, sudio tako da je udovoljio tužbenom zahtjevu i obavezao tuženog da tužitelju isplati traženi iznos sa zakonskom zateznom kamatom od 30.12.2001. godine i troškovima postupka.

Odlučujući o žalbama tužene i umješaća na njenoj strani T.T. d.o.o. A., drugostepeni sud je otvarajući raspravu, nakon ponovnog izvođenja dokaza pred tim sudom, drugačije ocijenio ugovor o preuzimanju duga zaključen između tužitelja i tužene na koji je pristao T.T. d.o.o. A. od 08.02.2002. godine i nalaz vještaka finansijske struke S.M. sa svim njegovim dopunama i usmenim obrazloženjima i na taj način našao da dug tužene prema tužitelju iznosi 486.701,03 KM, a ne 1.575.547,33 KM koliko je našao prvostepeni sud, te primjenom odredbe člana 229. stav 1. tačka 3. ZPP prvostepenu presudu preinačio tako da je tuženu obavezao da tužitelju plati iznos od 486.701,03 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.12.2001. godine umjesto iznosa od 1.575.547,33 KM dosuđenog prvostepenom presudom.

Obe nižestepene presude donesene su uz pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Pravilan je zaključak drugostepenog suda da su se tužitelj i tužena nakon zaključenja ukupno 9 ugovora koji su nazvali ugovorima o zajedničkoj izgradnji stanova, poslovnih prostora i garaža, ponašali kao graditelj i investitor, te da se predmetni ugovori ne mogu kvalifikovati drugačije nego kao ugovori o građenju iz odredbe člana 630. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78, 39/85 i 57/89, te "Službeni glasnik Republike Srpske" broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO).

Naime, prema svim utvrđenim činjenicama, tužitelj je u izvršenju ugovora imao faktički i pravni položaj graditelja, a tužena investitora. Pri tome među strankama nije sporno da niti jedan od devet zaključenih ugovora nije izvršen do kraja; da je tužena u toku 2001. godine obustavila plaćanje, a tužitelj tokom iste godine u različita vremena napustio sva gradilišta, tako da je tužena kao investitor bila prinuđena angažovati drugog izvođača radova radi konačnog dovršenja započetih objekata.

Dakle, u konkretnoj pravnoj situaciji tužitelj je smatrao da tužena ne ispunjava svoje obaveze i zbog toga napustio sva gradilišta, zbog čega se ima smatrati da je raskinuo sve zaključene ugovore temeljem odredbe člana 124. ZOO. Zbog toga se o obavezama stranaka iz predmetnih ugovora ne može odlučivati temeljem odredbe člana 262. stav 1. ZOO kako to čini prvostepeni sud, nego temeljem odredbe člana 132. stav 3., odnosno kao vraćanje datog kod raskida ugovora.

Navedenom odredbom propisano je da pri raskidu ugovora, ako obe strane imaju pravo zahtijevati vraćanje datog, uzajamna vraćanja se vrše po pravilima za izvršenje dvostranih ugovora.

U ovoj parnici nije bilo ni sporno da ni jedna ugovorna strana nije izvršila svoje obaveze iz zaključenih ugovora, što znači da se ima izvršiti vraćanje datog, odnosno vraćanje realizovanog dijela ugovora, što je na strani tužitelja (graditelja) vrijednost izvedenih radova, a na strani tužene vrijednost uložениh sredstava u novcu, materijalu i preuzimanju duga.

Visinu uložениh sredstava u realizaciju zaključenih ugovora od strane tužene drugostepeni sud je utvrdio prihvatajući podatke iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke S.M. i to njegovog osnovnog nalaza od 06.9.2008. godine i više dopuna i usmenih obrazloženja tog nalaza uključujući obrazloženje nalaza dato na usmenoj raspravi održanoj pred drugostepenim sudom na dan 21.5.2015. godine.

Prema nalazu navedenog vještaka koji je drugostepeni sud s pravom prihvatio u dijelu koji se odnosi na plaćanje tužene tužitelju u novcu i građevinskom materijalu (što je u stvari nesporni dio plaćanja), dok visina izvršenja novčane obaveze tužene prema tužitelju putem ugovora o ustupanju potraživanja i preuzimanja duga, kako su ga stranke potpisnice nazvale, zaključenog 08.02.2012. godine, sud nije pravilno utvrdio.

Naime, prema utvrđenju drugostepenog suda tužena je tužitelju tokom 1999. godine, 2000. godine i 2001. godine uplatila u novcu iznos od 3.820.750,80 KM i u građevinskom materijalu tokom 1999. godine i 2000. godine iznos od 2.848.789,48 KM, što ukupno iznosi 6.669.540,28 KM, a koji dio uplata tužene nije ni sporan.

Međutim, pogrešno drugostepeni sud nalazi da je ugovorom o preuzimanju duga od 08.02.2002. godine izmiren dio duga tužene prema tužitelju u iznosu od 1.396.465,15 KM, koji zaključak drugostepeni sud temelji na činjenici da je predmetni ugovor o preuzimanju duga proveden za taj iznos u knjigovodstvu tužene.

Prije svega, vrijedi napomenuti da je drugostepeni sud pravilno ocijenio vjerodostojnost ugovora o preuzimanju duga od 08.02.2002. godine, čiji originalni primjerak se nalazi u spisu.

Predmetni ugovor koji su ugovorne strane nazvale ugovor o ustupanju potraživanja i preuzimanja duga zaključen je u pismenoj formi između tužitelja i tužene na koji je dao pristanak povjerilac T.T. d.o.o. A. (umješak na strani tužene u ovoj parnici), koji se po tom ugovoru takođe smatra ugovornom stranom.

Odredbom člana 2. navedenog ugovora konstatovano je da, ugovorne strane utvrđuju da je DOO T.T. kao podizvođač izveo građevinske radove prema nalogu naručioca u skladu sa tehničkom dokumentacijom u vrijednosti od 2.462.127,90 KM, koji iznos GP 20. O. nije isplatio.

Odredbom člana 3. istog ugovora ugovoreno je da su ugovorne strane saglasne da dug koji GP 20. O. ima prema DOO T.T. u iznosu od 2.462.127,90 KM u cjelosti preuzima SZ B. čime se GP 20. O. u cjelosti oslobađa duga koji ima prema T.T. d.o.o. i za isti iznos se SZ B. oslobađa obaveze prema GP 20. O..

Navedeni ugovor je ovjeren pečatom obe ugovorne strane i povjerioca koji je dao pristanak na taj ugovor i potpisan od strane odgovornih lica, tako da se ukazuje neutemeljenim prigovor tužitelja istican tokom postupka i u reviziji da pismena isprava o ugovoru o preuzimanju duga predstavlja falsifikat. Ovakva tvrdnja tužitelja je potpuno proizvoljna i na okolnost vjerodostojnosti pismene isprave o postojanju ugovora o preuzimanju duga, tužitelj nije predložio niti jedan dokaz zbog čega je tu ispravu drugostepeni sud s pravom prihvatio kao validan dokaz o preuzimanju duga tužitelja od strane tužene koji je tužitelj imao prema povjeriocu T.T. d.o.o. A.

Odredbom člana 446. stav 1. ZOO propisano je da se preuzimanje duga vrši ugovorom između dužnika i preuzimaoca na koji je pristanak dao povjerilac; odredbom člana 48. stav 1. ZOO da preuzimanjem duga preuzimalac stupa na mjesto pređašnjeg dužnika, a ovaj se oslobađa obaveze; dok je stavom 3. istog člana propisano da između preuzimaoca i povjerioca postoji ista obaveza koja je do tad postojala između pređašnjeg dužnika i povjerioca.

Iz naprijed citiranih odredbi ZOO proizlazi da je ugovor o preuzimanju duga zapravo trostrani pravni posao kojim se mijenja dužnik. Preuzimanjem duga, preuzimalac postaje novi dužnik i stupa na mjesto prijašnjeg dužnika, koji se *oslobađa* obaveze, što u krajnjem znači da raniji dužnik izlazi iz obligacionog odnosa.

U konkretnoj situaciji, po nalazu ovog suda, ugovorom o preuzimanju duga (bez obzira kako su ga stranke nazvale) od 08.02.2002. godine, tužena je kao preuzimalac, preuzela dug tužitelja (dužnika) prema povjeriocu T.T. d.o.o. uz njegov pristanak, u iznosu od 2.462.127,90 KM (čije postojanje u momentu zaključenja ugovora tužitelj nije ni sporio), čime se tužitelj oslobodio duga prema T.T. d.o.o. u tom iznosu, pri čemu nije ni od kakvog značaja činjenica za koji iznos je predmetni ugovor tužena knjižila u svom knjigovodstvu, pa čak ni da li ga je uopšte knjižila. Zaključenjem ugovora o preuzimanju duga, momentom pristanka povjerioca, tužitelj se oslobodio obaveze prema T.T. d.o.o., istupio iz obligacionog odnosa sa T.T. d.o.o., a njegova prava i obaveze iz te obligacije prešla su na tuženu. Ovo znači da od momenta pristanka na zaključenje ugovora o preuzimanju duga, T.T. d.o.o. nema nikakvih prava prema tužitelju u odnosu na preuzeti dug i da su sve obaveze tužitelja prešle na tuženu. Odnos preuzimaoca duga i povjerioca je poseban odnos na koji tužitelj kao raniji dužnik istog povjerioca ne može uticati, tako da je bez značaja za ishod ove parnice koliko od preuzetog duga je preuzimalac izmirio prema povjeriocu.

U konkretnoj situaciji, naprijed navedeno znači da je preuzimanjem duga tužitelja prema T.T. d.o.o. A. u iznosu od 2.462.127,00 KM umanjena obaveza tužene prema tužitelju po svim ugovorima o građenju, a ne za iznos od 1.396.465,00 KM, koliko je prema knjigovodstvu tužene plaćeno tužitelju, a kako to pogrešno nalazi drugostepeni sud.

Ako se ima u vidu, naprijed navedeni iznos plaćen od strane tužene tužitelju u novcu i građevinskom materijalu od 6.669.540,28 KM, proizlazi da je tužena tužitelju uplatila ukupno 9.131.668,18 KM, što prelazi iznos od 8.532.706,46 KM, koliko prema zbiru svih privremenih

građevinskih situacija iznosi vrijednost izvedenih radova od strane tužitelja, što u konačnom znači da u stvari postoji dug tužitelja prema tuženoj i da je zahtjev tužitelja neosnovan.

S druge strane, tužitelj visinu datog čije vraćanje traži kao posljedicu raskida ugovora i što se sastoji od vrijednosti izvedenih radova, dokazuje samo ovjerenim i neovjerenim privremenim situacijama. Vrijednost izvedenih radova koje je izvršio tužitelj mogla se pravilno utvrditi samo da su prilikom napuštanja radova na pojedinim gradilištima bili obezbijedeni dokazi, prije nastavka radova od strane drugih izvođača, i to uz pomoć vještaka građevinske struke uz urednu građevinsku knjigu i građevinski dnevnik koji dokazi nisu izvedeni u ovom parničnom postupku.

Međutim, uz pretpostavku da se vrijednost izvedenih radova može utvrditi samo na osnovu ispostavljenih privremenih građevinskih situacija, treba napomenuti da sudovi pogrešno cijene vjerodostojnost tih situacija koje nisu potpisane i ovjerene od strane investitora niti od strane njegovog nadzornog organa. Naime, sudovi svoje povjerenje u neovjerene situacije obrazlažu činjenicom da tužena nije te situacije reklamirala, te činjenicom da je tužena po jednom dijelu tih situacija izvršila plaćanje, što je pogrešan zaključak. Iz svih provedenih dokaza proizlazi da tužena nije ni vršila plaćanje po pojedinim situacijama, nego da je plaćanje vršila avansno, a privremene situacije (ovjerene i prihvaćene) su ispostavljene radi pokrivanja uplaćenog iznosa avansa, pa ukoliko iznos avansnih uplata prelazi iznos ovjerenih građevinskih situacija, to nipošto ne znači da je tužena plaćala i neovjerene situacije.

Ista situacija je i sa zaključkom sudova da neovjerene građevinske situacije nisu reklamirane, pa da se iz tih razloga ima smatrati da je tužena prihvatila takve privremene građevinske situacije. Iz iskaza zakonskog zastupnika tužene proizlazi da neispravne građevinske situacije nisu mogle biti reklamirane budući da se nakon napuštanja gradilišta od strane tužitelja nije znala adresa njegovog sjedišta, što je sasvim opravdan razlog za propuštanje reklamiranja građevinskih situacija. Osim toga, ničim nije propisano da zbog propuštanja reklamiranja neispravnih građevinskih situacija, investitor treba snositi štetne posljedice. Kao vjerodostojnu je moguće prihvatiti samo građevinsku situaciju ovjerenu i prihvaćenu od obe ugovorne strane iz ugovora o građenju, te od strane nadzornog organa investitora, kako to proizlazi iz iskaza vještaka građevinske struke Nebojše Ninkovića, a koje situacije imaju uporište u građevinskom dnevniku i građevinskoj knjizi kako to s pravom navode tužena i umještač na njoj strani u svojim revizijama. Suprotno bi značilo da građevinsku situaciju može ispostaviti graditelj u bilo koje vrijeme i za bilo koje izvedene i neizvedene radove, bez obzira na kvalitet, što bi vodilo potpunoj nesigurnosti položaja investitora u ugovoru o građenju.

U konkretnoj situaciji, ukupan zbir iznosa na koje glase neovjerene građevinske situacije, prema nalazu vještaka finansijske struke je 1.802.514,44 KM, što znači da je tužitelj dokazao samo vrijednost izvedenih radova u iznosu od 6.730.192,02 KM, što je manji iznos od utvrđenog iznosa uplate sredstava od strane tužene od 9.131.668,18 KM, tako da se zahtjev tužitelja pokazuje neosnovanim.

Prema navedenom, pobijana presuda donesena je pogrešnom primjenom odredbi člana 132. stav 3., člana 445. stav 1. i člana 448. stav 1. ZOO, pa je usvajanjem revizije tužene i umještača na njoj strani presuda preinačena temeljem odredbe člana 250. stav 1. ZPP, dok je o reviziji tužitelja odlučeno temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Kako je tužena u cjelosti uspjela u parnici, odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama člana 386., člana 387. i člana 397. ZPP, te tarifnim br. 2, 9 i 12. važeće Advokatske tarife, prema opredjeljenom zahtjevu tuženog zastupanog po advokatu na bazi vrijednosti spora od 1.575.547,33 KM. Tuženoj su priznati troškovi za sastav odgovora na tužbu od 2.000,00 KM; zastupanje na 18 održanih ročišta 36.000,00 KM; pet pristupa na neodržana ročišta 5.000,00 KM; dva obrazložena podneska 2.000,00 KM, sastav žalbe 3.000,00 KM, zastupanje na raspravi pred drugostepenim sudom 3.000,00 KM, sastav revizije 3.000,00 KM i 36 sati odsustva iz kancelarije – ukupno 1.080,00 KM, sve uz 25% paušala (t.br.12) i 17% PDV, te troškova za vještačenje u iznosu od 3.314,00 KM.

Predsjednik vijeća
Rosa Obradović

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić